

Arrest

nr. 290 961 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 2 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Qazian, gelegen in het district Bati Kot van de provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader M. A. (...) werkte in de agricultuursector voor de overheid en was tewerkgesteld nabij het districtscentrum van Bati Kot. Op een dag in het jaar 1387 werd hij onderweg van zijn werk naar huis beschoten door de taliban en overleed hij. Uw broer S. (...) werkte voor de nationale politie en kwam om tijdens zijn dienst in het district Khogyani van de provincie Nangarhar in 1391.

U volgde religieuze lessen in de moskee. Op een dag werd er naast het kanaal de koran gereciteerd. U, de andere jongens die de religieuze lessen volgden en de Qari waren er aanwezig. Toen u na dit evenement onderweg was naar huis, werd u aangesproken door een man. Hij vroeg u of u de zoon van M. A. (...) was en de broer van S. (...), die voor de overheid werkten en gedood werden omwille van hun werk. U bevestigde, waarna de man u vertelde over de jihad en zei dat de overheid niet voor de islam werkte. Hij zei u dat u niet de weg op moest gaan van uw vader en broer, maar vroeg u aan te sluiten bij de taliban, jihad te doen en te leven volgens de regels van de islam. U zei dat u weg moest en ging naar huis.

Thuis aangekomen vertelde u wat er gebeurd was aan uw moeder, die u zei niet meer naar de moskee te gaan en thuis te blijven. Na drie dagen kwam de Qari langs bij u thuis en vroeg waarom u niet meer naar de lessen kwam. Uw moeder zei dat iemand u wilde rekruteren voor de jihad en dat ze dat niet wilde. U vertrok naar het huis van uw maternale oom, verbleef er één dag en ging vervolgens naar iemand anders zijn huis. Twee dagen later kwam de Qari opnieuw, maar deze keer vergezeld door de taliban. Uw moeder zei dat u niet thuis was, waarop ze het huis doorzochten zonder succes. Uw moeder bracht uw maternale oom op de hoogte dat de taliban naar u op zoek was. Uw oom stelde dat hij u niet zou kunnen blijven verbergen en was bang dat hij zelf problemen zou krijgen.

Er werd vervolgens besloten dat u het land moest verlaten en u reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië naar België. U was in totaal ongeveer zes maanden onderweg en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u kopies voor van uw tazkera, de tazkera van uw vader, de tazkera van uw broer, twee certificaten betreffende het werk van uw broer, de bankkaart van uw broer, foto's van het werk van uw broer en documenten die van uw broer of vader zouden kunnen zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gearresteerd te worden en gedwongen te worden om voor hen te vechten tegen daesh. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan

worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2020 gaf u de geboortedatum 22 oktober 2003, wat overeenkomt met een leeftijd van net geen 17 jaar ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming. Op 4 januari 2021 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen echter uit dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst in België slechts 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt bijgevolg niet geloofwaardig. U blijft bovendien vasthouden aan deze bewering tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 23 februari 2022, maar geeft wel aan akkoord te gaan met de uitkomst van dit leeftijdsonderzoek (CGVS p. 22). U verwijst naar uw tazkera volgens dewelke u zeventien jaar zou zijn (CGVS, p. 4). Deze tazkera, uitgegeven op 27 hamal 1399, wat overeenstemt met 15 april 2020, stelt dat u 16 jaar oud zou zijn gebaseerd op uw uiterlijk. Niet alleen stelt uw tazkera dus zelf dat het slechts om een geschatte datering gaat, ook uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de tazkera zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de internationale conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Bovenstaande vaststellingen over uw leeftijd hebben ook implicaties op de beoordeling van het profiel dat u zichzelf aanmeet. U geeft aan dat u niet werkte en uw dagen vulde met naar de madrassa te gaan en voor de familie zorgen (CGVS p. 13-14). Gevraagd wat u precies bedoelt met zorgen voor de familie, geeft u aan dat u hen niet financieel moest ondersteunen en dat uw maternale oom de verantwoordelijkheid nam en op de velden werkte (CGVS p. 9, 14-15). U ging naar de madrassa, bleef thuis en zorgde voor het vee (CGVS p. 14-15). Dat u als fitte jongeman van op zijn minst adolescente leeftijd en afgaand op uw leeftijdstest zelfs volwassen leeftijd, enkel naar de madrassa zou gaan en verder binnenshuis een aantal taken op zich nam, maar niet werkte om uw familie ook financieel te ondersteunen, mag dan ook sterk verbazen. Deze vaststelling is des te merkwaardiger gezien uw vader en oudere broer overleden waren en u sindsdien de oudste zoon van uw gezin bent. Dat u geen enkele verantwoordelijkheid zou nemen in deze patriarchale samenleving of deze u zou worden opgedrongen om de familie ook financieel te ondersteunen, is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen over het door u aangemeten profiel, tasten opnieuw uw algemene geloofwaardigheid aan.

Voorts dienen een aantal belangrijke bevindingen te worden aangestipt betreffende uw beweerde familieband met alsook inzake het werk van uw beweerde broer S. (...). Op de documenten die u voorlegt betreffende het werk van S. (...), staat steevast dat hij de zoon van H. K. (...) is. De naam van uw vader is nochtans M. A. K. (...). Op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat S. (...) niet uw volledige broer is, maar een halfbroer. Jullie vaders zouden broers geweest zijn (CGVS p. 22). Deze informatie komt ten eerste echter niet overeen met uw eerdere verklaring dat uw vader geen broers zou hebben, maar enkel twee zussen (CGVS p. 9-10). Ten tweede mag ook de timing van uw openbaring verbazen. U gaf tot dan op geen enkel moment gedurende de asielprocedure aan dat het een halfbroer betrof. Noch tijdens uw interview bij de registratie als minderjarige, noch bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij de bespreking van het leven en de activiteiten van S. (...), rept u over het feit dat hij uw halfbroer zou zijn (Zie Fiche NBMV, p. 4; Verklaring DVZ p. 9; CGVS, p. 7-8). Bovendien slaagt u er niet in deze twijfels weg te nemen met geloofwaardige, doorleefde verklaringen over het leven en werk van uw broer S. (...). Uw verklaringen over diens werk en de omstandigheden rond zijn dood zijn uitermate beperkt. Zo kan u niet vertellen wanneer hij begon met werken voor de nationale politie of waar hij precies gedood werd (CGVS p. 7-8). Ook weet u niet of er andere collega's omkwamen, of hij voorafgaand aan zijn dood al bedreigd werd door de taliban en of de taliban in de regio op de hoogte waren van het werk van uw beweerde broer. Op al deze vragen antwoordt u met misschien (CGVS p. 8). Ook uit de foto's en de bankkaart die u voorlegt kan onmogelijk een familieband worden afgeleid, ze ontberen dan ook bewijskracht. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw beweerde familieband met S. (...), waardoor uw algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven wordt aangetast.

Verder dient over het werk en de dood van uw vader dat het incident waarbij hij omkwam opgemerkt te worden dat het reeds dateert van 1387, wat overeen komt met +- 2008 in de Gregoriaanse kalender. Ten tijde van uw problemen in Afghanistan, die zich gebaseerd op de verklaringen over uw reisweg bij de DVZ hebben afgespeeld in het voorjaar van 2020, was de dood van uw vader inmiddels ongeveer elf jaar geleden. Dat u elf jaar na de dood van uw vader omwille van diens werk nog problemen zou krijgen met de taliban is weinig waarschijnlijk. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw vader via zijn werk niet betrokken was bij de strijd met de taliban. Op basis van uw verklaringen en de voorgelegde documenten kan immers worden afgeleid dat zijn taken eerder administratief en logistiek van aard waren. U vertelt dat hij ergens in de agricultuursector werkte, bij de dienst van de kanalen (CGVS, p. 6). Verder slaagt u er niet in om over zijn werk iets te zeggen. U spoort het CGVS dan maar meermaals aan de documenten die u voorlegt te lezen, gezien u zelf de details niet heeft (CGVS p. 6, 22). Uit deze documenten, waarvan een deel niet leesbaar is, valt af te leiden dat uw vader werkzaam zou geweest zijn bij het Ministerie van landbouw, irrigatie en veeteelt en omkwam op 29/11/1387, omgezet naar de Gregoriaanse kalender is dat 17 februari 2009. De omstandigheden van dit overlijden worden in de documenten niet toegelicht. Bij uw verklaring dat de taliban u zouden willen rekruteren omdat ze dachten dat u wraak zou nemen ten opzichte van hen omwille van de dood van uw familieleden, dient rekening gehouden te worden met de resultaten van de leeftijdstest. U voert aan dat het zo lang duurde om u te benaderen omdat u nog een "klein kind" was (CGVS p. 22). Het is wel erg onwaarschijnlijk dat de taliban u nog zouden beschouwen als een klein kind en zouden wachten tot u reeds ongeveer 21 jaar oud was alvorens ze u zouden benaderen. U kon immers al enkele jaren als volwassene beschouwd worden. U zag er bij uw aankomst in België in 2020 alvast niet uit als een minderjarige, anders zou u niet op uw leeftijd getest geweest zijn. Zelfs indien u slechts zestien geweest zou zijn, dient er nog opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, de taliban niet vies waren van rekrutering van jongens, vooral van degenen die net na de puberteit waren. Bovenstaande vaststellingen over het werk en de dood van uw vader, zijn een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Geconfronteerd met deze beschikbare informatie stelt u dat u het niet weet over de informatie, maar dat ze uw vader en broer doodden en het vervolgens ook bij u zouden willen doen (CGVS p. 21). Dat zij u zomaar individueel en gedwongen zouden willen rekruteren of zelfs zouden willen doden; houdt geen steek. U had zelf immers geen werk bij de overheid en legt veeleer ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw profiel, broer en vader. Daaraan kan nog toegevoegd worden dat de taliban van iemand die ze in hun rangen willen inlijven een bepaalde loyaliteit kan worden verwacht, wat bezwaarlijk het geval kan zijn van iemand uit een overheidsgezinde familie.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u wanneer u oorspronkelijk bevraagd werd over de rekruteringswijze van de taliban in uw dorp, u aangeeft dat de taliban speeches gaven, mensen motiveerden om zich aan te sluiten en sprak over de overheid als ongelovigen. Dit is – wanneer het op collectief niveau gebeurt – in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie. U stelt dan ook dat u niet hoorde over mensen die gedwongen werden zich aan te sluiten, wat opnieuw overeenstemt met de beschikbare informatie (CGVS p. 12). U kan niet aantonen dat zij in uw geval plotseling zouden afwijken van hun gangbare modus operandi in uw regio. Verder kan u ook niet aantonen welke specifieke kwaliteiten of eigenschappen u heeft waardoor de taliban dermate geïnteresseerd in u zou zijn (CGVS p. 21). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale

en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er werd ook geen beroep gedaan op de hulp van lokale vertegenwoordigers of dorpsoudsten om toenadering tot de taliban te zoeken en tot een overeenkomst te komen (CGVS p. 19). Deze vaststellingen over de door u aangehaalde pogingen tot rekrutering bij de taliban doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Tenslotte zorgen incoherente verklaringen over de pogingen van de taliban om u te rekruteren er verder voor dat u uw vluchtmotieven niet aannemelijk kan maken. Bij de DVZ verklaarde u dat de Qari tweemaal langs kwam bij uw huis. De tweede keer zou de Qari hebben aangedrongen dat u met hem meeging naar het huis waar de koran eerder werd geciteerd (Vragenlijst CGVS, p. 2). Ten gehore bij het CGVS blijkt echter dat de Qari vergezeld werd door de taliban en is er geen sprake van het huis waar de koran geciteerd werd, maar wel van een zelfmoordaanslag en training om tegen de overheid of daesh te vechten (CGVS p. 18-19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bij de DVZ hetzelfde zei als tijdens het persoonlijk onderhoud, wat niet blijkt uit de notities van het interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS, p. 2). Nog bij de DVZ zei u dat u toen u in Servië was hoorde dat de Qari uw moeder benaderde (Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat het niet de Qari was, maar opnieuw de taliban die langskwamen. Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 22). Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de momenten waarop de taliban u trachtte te rekruteren bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De documenten en foto's betreffende het werk van uw broer S. (...) en uw vader werden supra reeds besproken. Verder legt u kopies van uw tazkera, de tazkera van uw vader en de tazkera van uw broer S. (...) voor, die overigens niet goed leesbaar is. Deze documenten kunnen echter enkel als indicatie dienen van de nationaliteit, herkomst en identiteit van uzelf en uw familieleden. De familieband tussen uzelf en uw beweerde broer S. (...) werd supra echter in twijfel getrokken. Hierbij dient bovendien toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt, dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de beperkte geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Over de opmerkingen over de notities van het persoonlijke onderhoud overgemaakt door uw advocaat op 24 februari 2022, dient opgemerkt te worden dat ze wat betreft uw vrees voor vervolging refereren naar het profiel van uw vader en broer. De problemen die u omwille van hun profiel aanhaalt werden weerlegd in de beslissing. Verder haalt uw advocaat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Er dient eerst en vooral opgemerkt worden dat de geciteerde bronnen en informatie in de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat zich beroepen op de situatie in de gehele provincie Nangarhar en niet toegespitst zijn op het district of de directe omgeving van uw dorp. Er kan inderdaad aangenomen worden dat er in de provincies Nangarhar op sommige plekken nog confrontaties tussen de ISKP (daesh) en de taliban plaatsvinden. Er moet echter op gewezen worden dat deze confrontaties niet van die aard zijn dat ze een reëel risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld inhouden zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (zie verder infra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat er sprake is van een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Verzoeker verzet zich als volgt tegen de beoordeling door de adjunct-commissaris van zijn vluchtrelaas: *“Wat de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreft, en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is, volhardt verzoeker evenwel in zijn verklaringen. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend zonder daarvoor de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven, en heeft daarmee haar discretionaire appreciatiemarge overschreden. Verwerende partij heeft er bij de beoordeling ten gronde voor gekozen de elementen waarover onduidelijkheid bleef bestaan eenzijdig een negatieve interpretatie te geven en miskent dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft, terwijl ze zelf nalaat haar deel van die gedeelde bewijslast op afdoende wijze in te lossen.*

Meer specifiek hecht verwerende partij in de bestreden beslissing geen geloof aan verzoekers asielrelaas omwille van zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd, zijn verantwoordelijkheid in zijn familie, het precieze werk van zijn meer dan tien jaar geleden overleden vader en halfbroer en de precieze familieband met die laatste, en de recruteringspraktijken van de taliban. Daarnaast meent verweerder dat de voorgelegde stukken aangaande bepaalde aspecten van zijn relaas onvoldoende bewijskracht hebben omwille van het bestaan van corruptie in Afghanistan waardoor documenten er ook tegen betaling verkregen kunnen worden.

Verzoeker betwist deze motivering en benadrukt dat zijn verklaringen over deze aspecten helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten die doorslaggevend kunnen zijn om de conclusie van verwerende partij afdoende te motiveren dat hij zijn “vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt” waardoor aan de kern van zijn asielrelaas in het geheel geen geloof gehecht zou kunnen worden en het niet meer ten gronde beoordeeld kunnen worden.. Meer in detail wenst verzoeker daarover het volgende te stellen:

Eerst en vooral, zijn een aantal elementen uit het relaas van verzoeker onbetwist en kunnen ze tegelijkertijd volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren. Door een dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt:

“(…)”

(RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18)

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig, meer bepaald, ten eerste het feit dat verzoekers vader en halfbroer tewerkgesteld waren bij de administratie en de veiligheidsdiensten onder het vorige regime, en, ten tweede, dat hij nog erg jong was op het moment van de feiten die tot de kernoorzaak van zijn vervolgingsvrees behoren, namelijk de gewelddadige dood van zowel zijn vader ongeveer 15 jaar geleden als zijn halfbroer ongeveer 11 jaar geleden, toen hij respectievelijk zeven en elf jaar oud was. Verwerende partij betwist de tewerkstelling van verzoekers vader voor het Ministerie van Landbouw en van zijn halfbroer voor de nationale politie uitdrukkelijk niet. Die onbetwiste elementen volstaan op zich om tot de beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees ten gronde over te kunnen gaan. Het is onredelijk van verwerende partij om voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid alsnog gedetailleerde kennis te verwachten over de precieze functies die zijn vader en halfbroer in zijn vroege kindertijd uitoefenden.

Daarenboven heeft verwerende partij in het algemeen verzoekers erg jeugdige leeftijd op het ogenblik van die omstandigheden die uiteindelijk pas anderhalf decennium later tot zijn vlucht zouden leiden, maar ook de vaststelling dat hij inmiddels al meer dan drie jaar weg is uit zijn dorp en het verstrijken van de tijd op zich een impact op het herinneren en reconstrueren van die gebeurtenissen, in de bestreden beslissing onvoldoende in rekening gebracht. Dat zou immers een logische verklaring kunnen bieden voor de onduidelijkheden in zijn verklaringen aangaande o.m. de omstandigheden en plaats van de gewelddadige dood van zijn halfbroer, aangezien die meer dan tien jaar geleden plaatsvonden. Het kan hem dan ook bezwaarlijk aangewreven worden dat hij bepaalde details en de precieze plaats en tijd en omstandigheden van gebeurtenissen van 10-15 jaar geleden niet kent.

Met betrekking tot deze onbetwiste elementen haalt verwerende partij in de bestreden beslissing zelf landeninformatie aan die de gegrondheid aantoont van de vervolgingsvrees die daaruit voort kan komen: “(...)” (p. 9)

Zoals lager in meer detail uiteengezet wordt (zie sectie 3), erkennen zowel uw Raad als verwerende partij dat specifieke profielen een verhoogd risico lopen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en het dorp van herkomst omwille van de negatieve perceptie die terugkeerders met specifieke, concrete en geïndividualiseerde risicoverhogende elementen te beurt valt. De zoon en broer van personen die onder het vorige regime de overheid dienden zal ongetwijfeld tot de dorpselite gerekend worden en daarmee over dergelijk risicoverhogend element beschikken en bijgevolg in geval van terugkeer na een lang verblijf in Europa een gegronde vervolgingsvrees mogen koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Waar verwerende partij tekortschiet aan deze onbetwist elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van de gegrondheid van de ingeroepen vervolgingsvrees schendt ze de gedeelde bewijslast, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht die op haar rusten.

Deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij m.b.t. het kernelement van zijn vluchtrelaas, namelijk zijn vrees voor de taliban ten gevolge van de affiliatie van zowel zijn vader als zijn schoonbroer, en daardoor de hele familie, met het vorige regime, als onafdoende ter zijde te schuiven en het is dan ook niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken. Ten overvloede wenst verzoeker evenwel op nog een aantal bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij te wijzen.

Ten eerste heeft verzoeker, anders dan verwerende partij wil doen uitschijnen, wel degelijk spontaan verklaard dat S. (...) zijn halfbroer en niet zijn volle broer was:

“(...)” (CGVS notities, p. 22)

Dat verzoeker daaraan voorafgaand de vader van S. (...) die al in zijn vroege kindertijd was overleden – hij was namelijk al overleden nog voor verzoekers eigen vader meer dan vijftien jaar geleden overleed, toen verzoeker zelf slechts zeven was – niet noemt als broer van zijn vader is dan ook een totaal irrelevant detail waaraan verwerende partij een onredelijk groot belang aan hecht waarmee ze ingaat tegen het haar eigen administratieve dossier. Het kan bij de beoordeling van de geloofwaardigheid immers absoluut niet opwegen tegen de volstrekt spontane verduidelijking door verzoeker dat S. (...) zijn halfbroer en zoon van de broer van zijn vader was.

Ten tweede bevat de motivering van bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid waar ze eerst vaststelt dat “de taliban niet vies waren van rekrutering van jongens”, om vervolgens naar objectieve landeninformatie te verwijzen waaruit zou blijken dat “individuele en gedwongen rekrutering” slechts zelden voorkomt. Het is overigens een ‘blote bewering’ van verwerende partij dat de Taliban “doorgaans” over “voldoende vrijwilligers” zou kunnen beschikken. Als er op lokaal niveau weerstand bestond tegen de Taliban, wat zeker voor de machtsovername vaak het geval was, dan had de Taliban noodzakelijkerwijs niet “voldoende” vrijwilligers; dit sluit bovendien niet uit dat dit in het specifieke dorp en de regio van verzoeker niet het geval was. Het komt verwerende partij toe in het kader van haar onderzoeksplicht daar minstens eerst in concreto uitsluitel over te geven als ze daarmee de

veronderstelde ongeloofwaardigheid van verzoekers wenste te motiveren. Ook deze overwegingen zijn bijgevolg niet dienend voor een correcte beoordeling van verzoekers algemene geloofwaardigheid. Ten derde is ook de bewering van verwerende partij dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de affiliaties van zijn verzoekers familie in het verleden met het vorige regime nog steeds aanleiding kunnen geven tot vervolging door Taliban in strijd met de daarover beschikbare objectieve informatie: daaruit blijkt o.m. dat de aangekondigde amnestie van de Taliban t.o.v. voormalig overheidspersoneel niet geïmplementeerd wordt en dat de Taliban een opruiend discours hanteert tegenover de 'élite' die het land verliet (zie lager). Tot slot kunnen de argumenten van verwerende partij m.b.t. de inconsistente en tegenstrijdige beweringen van verzoeker aangaande de beweegredenen en het gedrag van de lokale Taliban, niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon. Niet enkel zijn dergelijke mentale processen bij een derde persoon die afwezig is per definitie ontoegankelijk; ze zijn in die mate ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de Afghaanse context niet noodzakelijk betrokken wordt bij alles – en zulks des te meer het geval is in een gezin zonder vader.

Deze elementen tonen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft. Verwerende partij hecht daarbij te veel gewicht aan niet-doorslaggevende vaststellingen die hoogstens indirect aan de kern van het vluchtrelaas te maken hebben en neemt, andersom, een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging. In elk geval had verwerende partij, zo zij tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen meende te ontwaren, hem daarmee tijdens het onderhoud moeten confronteren in overeenstemming met de opgelegde procedure in artikel 13 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd."

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn vervolgingsvrees gegrond is en dat de objectieve vrees in zijn hoofde erin bestaat dat hij als familielid van personen die bij de veiligheidsdiensten en de ruimere overheid werkten onder de vorige Afghaanse regering of die gepercipieerd worden tot de elite te behoren, een profiel heeft dat door de taliban gevisieerd wordt. Hij haalt aan dat niet betwist wordt dat zijn vader en halfbroer in die situatie waren en wijst erop dat landeninformatie de risico's voor personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering en hun familieleden bevestigt. Hij citeert daarbij uit algemene informatie.

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering". Hij vangt aan met een analyse van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en meent dat er *in casu* een aantal duidelijk risicobepalende elementen in zijn hoofde aanwezig zijn waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en dat hij zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Hij vervolgt:

"Verwerende partij verzaakt aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan maakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer gevisieerd zou worden. In de bestreden beslissing wordt immers zelf vermeld dat de Taliban een "narratief" hanteert "ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden" (p. 9). De beslissing betwist niet dat dat verzoeker de zoon is van een voormalige ambtenaar en de broer van een politieagent die onder het vorige regime dienden en het staat dan ook buiten kijf dat hij tot de lokale 'elite' gerekend moet worden, en dat het negatieve narratief op hem dus van toepassing zal zijn in geval van terugkeer. Verzoeker loopt dan ook een verhoogd risico door zijn specifieke profiel aangezien dit naar alle waarschijnlijkheid de aandacht voor zijn persoon en voor het feit dat hij het land verlaten heeft in het dorp en de regio verhoogt. Verzoeker loopt dan ook het risico dat algemeen geweten is dat hij naar het Westen gevlucht is en het dorp onder negatieve aandacht gebracht heeft, wat vervolgens het risico doet toenemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst door de huidige (nieuwe) machthebbers zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen (zie ook lager).

Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst

strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Daarnaast impliceert het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven. De manier waarop verzoeker zich na aankomst in België ontwikkeld heeft en zich aangepast heeft aan de Belgische manier van samenleven is van doorslaggevend belang bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Zijn vergaande mate van integratie en inburgering en jarenlange confrontatie met zgn. ‘westerse’ normen en waarden heeft ontegensprekelijk een significante impact gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn gedrag en de vorming van zijn identiteit en morele integriteit.

Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer. Hij loopt daardoor het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico’s voor personen die verwesterd zijn of als dusdanig beschouwd worden.

Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt is door en het gevolg is van “de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet”.

Ten slotte stelt verzoeker nog het volgende over de actuele veiligheidssituatie:

“Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoud verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

Voorlopig wil verzoeker alvast wijzen op de recente rechtspraak van het Franse Cour nationale du droit d’asile (CNDA) die ingaat tegen de positie die verwerende partij hieromtrent aanneemt en zich daarbij baseert op het recentste EUAA Country Guidance rapport over Afghanistan van januari 2023 (CNDA, beslissing van 14 februari 2023, n° 22023959).⁹⁰ Samen met de EUAA erkent de CNDA dat er in de provincie van herkomst van verzoeker, Nangarhar, wel degelijk sprake is van een situatie van “blind geweld ten opzichte van burgers”.⁹¹

In verzoekers situatie moet deze analyse samengelezen worden met het verhoogde risico dat concrete individuele elementen met zich meebrengen. In verzoekers geval zijn dergelijke elementen te vinden in het onbetwiste feit dat zijn vader en halfbroer allebei voor het voormalige regime werkten, respectievelijk als ambtenaar op het ministerie en bij de nationale politie. Daardoor behoorden ze tot de lokale élite, en heeft verzoekers vertrek en langdurige afwezigheid ongetwijfeld de aandacht voor zijn persoon in het dorp en de regio danig verhoogt.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren nu (i) de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden zijn algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze ondermijnt, (ii) de vaststellingen over zijn leeftijd ook implicaties hebben op de beoordeling van het profiel dat hij zichzelf aanmeet, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde familieband met S., waardoor zijn algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven wordt aangetast, (iv) het weinig waarschijnlijk is dat hij elf jaar na de dood van zijn

vader omwille van diens werk nog problemen zou krijgen met de taliban, (v) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij niet kan aantonen dat de taliban in zijn geval plotseling zouden afwijken van hun gangbare *modus operandi* in zijn regio, (vi) hij incoherente verklaringen aflegde over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren en (vii) de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming niet van dien aard zijn dat ze deze conclusie kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Zijn vader zou in de agricultuursector voor de overheid gewerkt hebben en in 2008 overleden zijn doordat hij door de taliban beschoten werd. Zijn broer S. zou voor de nationale politie gewerkt hebben en in 2012 zijn omgekomen tijdens zijn dienst. Verzoeker zou op een dag na de les in de moskee zijn aangesproken door een man met de vraag of hij de zoon van M. A. en de broer van S. was en om zich aan te sluiten bij de taliban en *jihad* te doen. Toen hij dit thuis vertelde, zou zijn moeder hem gezegd hebben niet meer naar de moskee te gaan en thuis te blijven. Drie dagen later zou de *Qari* bij hem thuis zijn langsgekomen en gevraagd hebben waarom hij niet meer naar de lessen kwam. Zijn moeder zou daarop gezegd hebben dat iemand hem wilde rekruteren voor de *jihad* en dat ze dat niet wilde. Twee dagen later zou de *Qari* opnieuw zijn langsgekomen, deze keer vergezeld door de taliban. Zijn moeder zou gezegd hebben dat verzoeker niet thuis was, waarop ze het huis zonder succes doorzochten. Vervolgens zou verzoeker zijn land verlaten hebben.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat (i) verzoeker zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze ondermijnt en dat (ii) de vaststellingen over zijn leeftijd ook implicaties hebben op de beoordeling van het profiel dat verzoeker zichzelf aanmeet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2020 gaf u de geboortedatum 22 oktober 2003, wat overeenkomt met een leeftijd van net geen 17 jaar ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming. Op 4 januari 2021 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen echter uit dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Dat u bij aankomst in België slechts 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt bijgevolg niet geloofwaardig. U blijft bovendien vasthouden aan deze bewering tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 23 februari 2022, maar geeft wel aan akkoord te gaan met de uitkomst van dit leeftijdsonderzoek (CGVS p. 22). U verwijst naar uw tazkera volgens dewelke u zeventien jaar zou zijn (CGVS, p. 4). Deze tazkera, uitgegeven op 27 hamal 1399, wat overeenstemt met 15 april 2020, stelt dat u 16 jaar oud zou zijn gebaseerd op uw uiterlijk. Niet alleen stelt uw tazkera dus zelf dat het slechts om een geschatte datering gaat, ook uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de tazkera zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de internationale conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt reeds uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Bovenstaande vaststellingen over uw leeftijd hebben ook implicaties op de beoordeling van het profiel dat u zichzelf aanmeet. U geeft aan dat u niet werkte en uw dagen vulde met naar de madrassa te gaan en voor de familie zorgen (CGVS p. 13-14). Gevraagd wat u precies bedoelt met zorgen voor de familie, geeft u aan dat u hen niet financieel moest ondersteunen en dat uw maternale oom de verantwoordelijkheid nam en op de velden werkte (CGVS p. 9, 14-15). U ging naar de madrassa, bleef thuis en zorgde voor het vee (CGVS p. 14-15). Dat u als fitte jongeman van op zijn minst adolescente leeftijd en afgaand op uw leeftijdstest zelfs volwassen leeftijd, enkel naar de madrassa zou gaan en verder binnenshuis een aantal taken op zich nam, maar niet werkte om uw familie ook financieel te ondersteunen, mag dan ook sterk verbazen. Deze vaststelling is des te merkwaardiger gezien uw vader en oudere broer overleden waren en u sindsdien de oudste zoon van uw gezin bent. Dat u geen enkele verantwoordelijkheid zou nemen in deze patriarchale samenleving of deze u zou worden opgedrongen om de familie ook financieel te ondersteunen, is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen over het door u aangemeten profiel, tasten opnieuw uw algemene geloofwaardigheid aan.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen en het benadrukken dat zijn verklaringen helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten die doorslaggevend kunnen zijn, zonder *in concreto* in te gaan op deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Daarnaast hecht de adjunct-commissaris om de volgende redenen geen geloof aan verzoekers beweerde familieband met S., waardoor zijn algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven worden aangetast:

“Op de documenten die u voorlegt betreffende het werk van S. (...), staat steevast dat hij de zoon van H. K. (...) is. De naam van uw vader is nochtans M. A. K. (...). Op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u aan dat S. (...) niet uw volledige broer is, maar een halfbroer. Jullie vaders zouden broers geweest zijn (CGVS p. 22). Deze informatie komt ten eerste echter niet overeen met uw eerdere verklaring dat uw vader geen broers zou hebben, maar enkel twee zussen (CGVS p. 9-10). Ten tweede mag ook de timing van uw openbaring verbazen. U gaf tot dan op geen enkel moment gedurende de asielpcedure aan dat het een halfbroer betrof. Noch tijdens uw interview bij de registratie als minderjarige, noch bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij de bespreking van het leven en de activiteiten van S. (...), rept u over het feit dat hij uw halfbroer zou zijn (Zie Fiche NBMV, p. 4; Verklaring DVZ p. 9; CGVS, p. 7-8). Bovendien slaagt u er niet in deze twijfels weg te nemen met geloofwaardige, doorleefde verklaringen over het leven en werk van uw broer S. (...). Uw verklaringen over diens werk en de omstandigheden rond zijn dood zijn uitermate beperkt. Zo kan u niet vertellen wanneer hij begon met werken voor de nationale politie of waar hij precies gedood werd (CGVS p. 7-8). Ook weet u niet of er andere collega's omkwamen, of hij voorafgaand aan zijn dood al bedreigd werd door de taliban en of de taliban in de regio op de hoogte waren van het werk van uw beweerde broer. Op al deze vragen antwoordt u met misschien (CGVS p. 8). Ook uit de foto's en de bankkaart die u voorlegt kan onmogelijk een familieband worden afgeleid, ze ontberen dan ook bewijskracht.”

Gelet op de voorgaande motieven kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat zijn vader en halfbroer tewerkgesteld waren bij de administratie en de veiligheidsdiensten onder het vorige regime niet betwist wordt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de door hem beweerde familieband met S., zijn zogenaamde halfbroer, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven worden aangetast. Zijn betoog over zijn jonge leeftijd op het moment van de beweerde gewelddadige dood van zijn vader en zijn halfbroer werpt hier geen ander licht op. Verzoeker kreeg de kans om de gebreken in de documenten van zijn zogenaamde halfbroer te herstellen door het afleggen van doorleefde verklaringen over het leven en werk van deze man, maar slaagde daar ook niet in. Dat hij deze kans kreeg, maar dan wel verwacht werd dat hij hierover doorleefde verklaringen aflegde, is in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt allerminst onredelijk. Zijn betoog over zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van die omstandigheden en over het gegeven dat hij inmiddels al meer dan drie jaar weg is uit zijn dorp is dan ook niet dienstig. Wanneer verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen en vluchtrelaas met documenten aan te tonen, dient immers te worden nagegaan of zijn verklaringen daarover voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij wel degelijk spontaan verklaart dat S. zijn halfbroer en niet zijn volle broer was en hij verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud, gaat hij eraan voorbij dat hij dit, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud aangaf, terwijl hij eerder nog had aangegeven dat zijn vader geen broers had, maar enkel twee zussen en hij bovendien nog op geen enkel moment in de administratieve procedure daarvoor had aangegeven dat S. zijn halfbroer en niet zijn broer was. Dat verzoeker dit louter tracht te verschonen door te stellen dat de vader van S. *“al in zijn vroege kindertijd was overleden”*, zonder dit concreet te staven, is niet ernstig.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde familieband met S., voert verzoeker niet dienstig aan dat hij omwille van het werk van S. en zijn vader *“ongetwijfeld”* tot de dorpselite zal worden gerekend en dat dit een *“risicoverhogend element”* is in geval van terugkeer na een lang verblijf in Europa. Om dezelfde reden zijn zijn verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene informatie over de risico's voor familieleden van personen die als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering beschouwd kunnen worden niet dienstig.

Wat betreft verzoekers vader wordt in de bestreden beslissing nog het volgende opgemerkt:

“Verder dient over het werk en de dood van uw vader dat het incident waarbij hij omkwam opgemerkt te worden dat het reeds dateert van 1387, wat overeen komt met +- 2008 in de Gregoriaanse kalender. Ten tijde van uw problemen in Afghanistan, die zich gebaseerd op de verklaringen over uw reisweg bij de DVZ hebben afgespeeld in het voorjaar van 2020, was de dood van uw vader inmiddels ongeveer elf jaar geleden. Dat u elf jaar na de dood van uw vader omwille van diens werk nog problemen zou krijgen met de taliban is weinig waarschijnlijk. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw vader via zijn werk niet betrokken was bij de strijd met de taliban. Op basis van uw verklaringen en de voorgelegde documenten kan immers worden afgeleid dat zijn taken eerder administratief en logistiek van aard waren. U vertelt dat hij ergens in de agricultuursector werkte, bij de dienst van de kanalen (CGVS, p. 6). Verder slaagt u er niet in om over zijn werk iets te zeggen. U spoort het CGVS dan maar meermaals aan de documenten die u voorlegt te lezen, gezien u zelf de details niet heeft (CGVS p. 6, 22). Uit deze documenten, waarvan een deel niet leesbaar is, valt af te leiden dat uw vader werkzaam zou geweest zijn bij het Ministerie van agricultuur, irrigatie en veeteelt en omkwam op 29/11/1387, omgezet naar de Gregoriaanse kalender is dat 17 februari 2009. De omstandigheden van dit overlijden worden in de documenten niet toegelicht. Bij uw verklaring dat de taliban u zouden willen rekruteren omdat ze dachten dat u wraak zou nemen ten opzichte van hen omwille van de dood van uw familieleden, dient rekening gehouden te worden met de resultaten van de leeftijdstest. U voert aan dat het zo lang duurde om u te benaderen omdat u nog een “klein kind” was (CGVS p. 22). Het is wel erg onwaarschijnlijk dat de taliban u nog zouden beschouwen als een klein kind en zouden wachten tot u reeds ongeveer 21 jaar oud was alvorens ze u zouden benaderen. U kon immers al enkele jaren als volwassene beschouwd worden. U zag er bij uw aankomst in België in 2020 alvast niet uit als een minderjarige, anders zou u niet op uw leeftijd getest geweest zijn. Zelfs indien u slechts zestien geweest zou zijn, dient er nog opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, de taliban niet vies waren van rekrutering van jongens, vooral van degenen die net na de puberteit waren.

Bovenstaande vaststellingen over het werk en de dood van uw vader, zijn een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hij beperkt zich slechts tot het verschonen van zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd toen, terwijl reeds is gebleken dat hij over zijn leeftijd had gelogen. Hoe dan ook betwist hij niet dat hij er niet in slaagde om iets over het werk van zijn vader te zeggen. Bovendien dient de bestreden beslissing te worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zo wordt daar ook overwogen – en verzoeker betwist niet – dat verzoeker het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aanspoorde om de door hem voorgelegde documenten te lezen omdat hij zelf de details niet kende. Dat verzoeker van de inhoud van een document dat hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielaanvraag te staven dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerd vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielaanvraag. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van de door hen overgelegde stavingstukken.

Verzoeker acht voorts de bewering van de adjunct-commissaris dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de affiliaties van zijn familie in het verleden met het vorige regime nog steeds aanleiding kunnen geven tot vervolging door de taliban in strijd met de daarover beschikbare objectieve informatie. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, had hij als verklaring voor de lange duur vooraleer de taliban hem benaderden immers opgegeven dat hij nog een “klein kind” was, maar kon hij gezien zijn leeftijd al enkele jaren als volwassene beschouwd worden. Dat de taliban een opruiend discours zouden hanteren tegenover de ‘élite’ die het land verliet, doet aan de voorgaande motieven geen afbreuk.

Wat betreft verzoekers vrees voor rekrutering door de taliban en vrees voor vervolging hierdoor bij terugkeer naar Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Geconfronteerd met deze beschikbare informatie stelt u dat u het niet weet over de informatie, maar dat ze uw vader en broer doodden en het vervolgens ook bij u zouden willen doen (CGVS p. 21). Dat zij u zomaar individueel en gedwongen zouden willen rekruteren of zelfs zouden willen doden; houdt geen steek. U had zelf immers geen werk bij de overheid en legt veeleer ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw profiel, broer en vader. Daaraan kan nog toegevoegd worden dat de taliban van iemand die ze in hun rangen willen inlijven een bepaalde loyaliteit kan worden verwacht, wat bezwaarlijk het geval kan zijn van iemand uit een overheidsgezinde familie.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u wanneer u oorspronkelijk bevraagd werd over de rekruteringswijze van de taliban in uw dorp, u aangeeft dat de taliban speeches gaven, mensen motiveerden om zich aan te sluiten en sprak over de overheid als ongelovigen. Dit is – wanneer het op collectief niveau gebeurt – in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie. U stelt dan ook dat u niet hoorde over mensen die gedwongen werden zich aan te sluiten, wat opnieuw overeenstemt met de beschikbare informatie (CGVS p. 12). U kan niet aantonen dat zij in uw geval plotseling zouden afwijken van hun gangbare modus operandi in uw regio. Verder kan u ook niet aantonen welke specifieke kwaliteiten of eigenschappen u heeft waardoor de taliban dermate geïnteresseerd in u zou zijn (CGVS p. 21). Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of

gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er werd ook geen beroep gedaan op de hulp van lokale vertegenwoordigers of dorpsoudsten om toenadering tot de taliban te zoeken en tot een overeenkomst te komen (CGVS p. 19). Deze vaststellingen over de door u aangehaalde pogingen tot rekrutering bij de taliban doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven."

Verzoeker voert aan dat de motivering van bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid bevat waar eerst wordt vastgesteld dat *"de taliban niet vies waren van rekrutering van jongens"* en vervolgens naar objectieve landeninformatie wordt verwezen waaruit zou blijken dat *"individuele en gedwongen rekrutering"* slechts zelden voorkomt. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze deze overwegingen met elkaar in tegenstrijd zouden zijn. De omstandigheid dat de taliban zelden zouden overgaan tot gedwongen rekrutering omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken, brengt immers niet met zich dat ze ertegen zouden zijn dat jonge jongens bij hen gerekruteerd worden. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, is de stelling in de bestreden beslissing dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken geen *"blote bewering"*, maar een stelling die steun vindt in de beschikbare informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn, noch dat de adjunct-commissaris daaraan een foutieve lezing of onredelijke gevolgtrekking heeft gegeven. Waar verzoeker nog aanstipt dat het niet uitgesloten is dat de taliban in zijn specifieke dorp en regio niet voldoende vrijwilligers had, laat hij *in concreto* aan te tonen dat zijn geval afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban. Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande motieven.

Ten slotte zorgen volgens de adjunct-commissaris verzoekers incoherente verklaringen over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren er verder voor dat verzoeker zijn vluchtmotieven niet aannemelijk kan maken. Zij onderbouwt dit in de bestreden beslissing met de volgende overwegingen:

"Bij de DVZ verklaarde u dat de Qari tweemaal langs kwam bij uw huis. De tweede keer zou de Qari hebben aangedrongen dat u met hem meeging naar het huis waar de koran eerder werd geciteerd (Vragenlijst CGVS, p. 2). Ten gehore bij het CGVS blijkt echter dat de Qari vergezeld werd door de taliban en is er geen sprake van het huis waar de koran geciteerd werd, maar wel van een zelfmoordaanslag en training om tegen de overheid of daesh te vechten (CGVS p. 18-19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bij de DVZ hetzelfde zei als tijdens het persoonlijk onderhoud, wat niet blijkt uit de notities van het interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS, p. 2). Nog bij de DVZ zei u dat u toen u in Servië was hoorde dat de Qari uw moeder benaderde (Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat het niet de Qari was, maar opnieuw de taliban die langskwamen. Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 22). Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de momenten waarop de taliban u trachtte te rekruteren bevestigt het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtrelaas."

Verzoeker acht de argumenten met betrekking tot zijn inconsistente en tegenstrijdige beweringen over de beweegredenen en het gedrag van de lokale taliban niet doorslaggevend bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Hij beperkt zich hiermee tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

In zoverre verzoeker hekelt dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden en verwijst naar het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat dit koninklijk besluit geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielaanvraag te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties tussen zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het door verzoeker aangehaalde artikel 13 van dit koninklijk besluit betrekking heeft op het gehoor wanneer de verzoeker wordt vastgehouden of in een penitentiaire instelling in hechtenis wordt gehouden en dat verzoeker zich niet in zulke omstandigheden bevond ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker voert nog aan dat de motieven van de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd zijn en dat de adjunct-commissaris een selectieve en eenzijdige lezing van het administratief dossier geeft, doch hij laat na dit summiere betoog verder uit te werken en te concretiseren. Hiermee werpt hij geen ander licht op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten en foto's betreffende het werk van uw broer S. (...) en uw vader werden supra reeds besproken. Verder legt u kopies van uw tazkera, de tazkera van uw vader en de tazkera van uw broer S. (...) voor, die overigens niet goed leesbaar is. Deze documenten kunnen echter enkel als indicatie dienen van de nationaliteit, herkomst en identiteit van uzelf en uw familieleden. De familieband tussen uzelf en uw beweerde broer S. (...) werd supra echter in twijfel getrokken. Hierbij dient bovendien toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt, dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de beperkte geloofwaardigheid van uw verklaringen." Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker laat ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid:

"Over de opmerkingen over de notities van het persoonlijke onderhoud overgemaakt door uw advocaat op 24 februari 2022, dient opgemerkt te worden dat ze wat betreft uw vrees voor vervolging refereren naar het profiel van uw vader en broer. De problemen die u omwille van hun profiel aanhaalt werden weerlegd in de beslissing. Verder haalt uw advocaat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Er dient eerst en vooral opgemerkt worden dat de geciteerde bronnen en informatie in de schriftelijke opmerkingen van uw advocaat zich beroepen op de situatie in de gehele provincie Nangarhar en niet toegespitst zijn op het district of de directe omgeving van uw dorp. Er kan inderdaad aangenomen worden dat er in de provincies Nangarhar op sommige plekken nog confrontaties tussen de ISKP (daesh) en de taliban plaatsvinden. Er moet echter op gewezen worden dat deze confrontaties niet van die aard zijn dat ze een reëel risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld inhouden zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (zie verder infra)."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voorts meent verzoeker dat er een aantal duidelijk risicobepalende elementen in zijn hoofde aanwezig zijn waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en dat hij zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022,

p. 29-31, en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, *TOLOnews*, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat

terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst erop dat hij als zoon van een voormalige ambtenaar en broer van een politieagent die onder het vorige regime dienden, tot de lokale 'elite' gerekend moet worden, doch hierboven is reeds gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde familieband met zijn zogenaamde halfbroer en dat hierdoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als behorend tot de 'elite' zal worden gezien.

Verzoeker wijst er ook op dat zijn lang verblijf buiten Afghanistan, in België, betekent dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige door de taliban opgelegde regels "*die worden toegepast op basis*

van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels”.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna drie jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voorts verklaart verzoeker geboren te zijn in januari 2001 en dat hij Afghanistan verliet omstreeks april 2020 (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nrs. 4 en 32), zodat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer 19 jaar oud moet zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in Afghanistan naar de *madrassa* is geweest (*ibid.*, p. 13) en *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovendien moet een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Verzoeker voert verder aan dat zijn lange verblijf in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven impliceert tijdens een vormgevende periode in zijn leven, dat de manier waarop hij zich na aankomst in België ontwikkeld heeft en zich aangepast heeft aan de Belgische manier van samenleven van doorslaggevend belang is bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en dat zijn "*vergaande mate van integratie en inburgering en jarenlange confrontatie met zgn. 'westerse' normen en waarden*" ontegensprekelijk een significante impact heeft gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn gedrag en de vorming van zijn identiteit en morele integriteit. Hij laat echter na dit betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de

nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De bij het verzoekschrift gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 282 719 van 5 januari 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die thans 22 jaar is, in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees om door de taliban te worden gerekruteerd niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-

initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op een verzoeker met een medische behandeling waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer en dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten niet zonder meer kan worden doorgetrokken tot de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land, zodat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* wel degelijk naar analogie kan worden toegepast. Voorts wordt – in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden – in de gemaakte analyse niet gesteld dat een aanwijsbare actor “*als enige*” verantwoordelijk moet zijn voor de vastgestelde schendingen van artikel 3 van het EVRM, doch wordt voor het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vereist dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor. Het betoog dat op onwettelijke wijze voorwaarden worden toegevoegd aan de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af

in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Voor zover hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij wegens het werk van zijn vader en zijn halfbroer behoorde tot de lokale elite en dat zijn vertrek en langdurige afwezigheid de aandacht voor zijn persoon in het dorp en de regio danig verhogen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit geen verband houdt met het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld. Bovendien – en ten overvloede – kan hier nog aan worden toegevoegd dat reeds werd geoordeeld dat verzoeker, nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde familieband met S., niet dienstig aanvoert dat hij omwille van het werk van S. en zijn vader “ongetwijfeld” tot de dorpselite zal worden gerekend en dat dit een “risicoverhogend element” is in geval van terugkeer na een lang verblijf in Europa.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN